Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 104 242 van 31 mei 2013
in de zaak RvV x / IV

In zake: **x**

Gekozen woonplaats: **x**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, maar werd geboren in Taif, Saoedi-Arabië op 05 augustus 1969.
U kent niet uw etnie, maar u weet wel dat uw taal van oorsprong het Hausa is, wat u ook enigszins spreekt.
Uw ouders werden eveneens geboren in Saoedi-Arabië, uw vader in Taif, uw moeder in Mekka. U weet niet waar uw grootouders geboren werden.
Net als uw ouders werkte u in dienst van prinses N., en dit sinds u twaalf jaar was. U verbleef ofwel in Taif, waar de prinses drie maand per jaar verbleef, ofwel op een boerderij in Al Qassim, waar de prinses 9 maanden per jaar verbleef.
Wanneer de prinses echter op bezoek ging naar haar kinderen, of eender welke uitstap maakte, vergezelde u haar om haar te bedienen, samen met twee Eritrese vrouwen, A. en S.. In het algemeen

werd u slecht behandeld door de prinses en niet of amper betaald. U zag zichzelf als een slavin van prinses N..
Begin dit jaar nam de prinses u mee naar haar dochter Ma. in Jeddah, waar jullie een drietal maanden bleven.
Vervolgens namen jullie in Jeddah het vliegtuig naar Parijs, waar prinses N., haar dochter en hun entourage incheckten in hotel Shangri-La. Prinses N. had haar gebruikelijke drie bedienden bij, A., S. en uzelf, en daarnaast nog een vierde bediende, Ai.. Haar dochter Ma. had wel zestig bedienden bij. De familie huurde verschillende etages in het hotel.
Op een ochtend waren de andere drie bedienden verdwenen. De prinses beschuldigde u ervan op de hoogte te zijn geweest, hoewel u niets wist van de ontsnappingsplannen van uw collega's. De familie zei dat ze de ontsnapte bedienden wel zou terugvinden en dat ze gevat en (spreekwoordelijk) vertrappeld zouden worden.
Na ongeveer vijf tot zes maanden wilde dochter Ma. uit het hotel vertrekken zonder te betalen.
Na interventie van Interpol verhuisde de familie naar het Monceau hotel. Vanuit dit hotel wist u na een kleine maand te ontsnappen. De echtgenoot van Ma., Na. kwam immers te overlijden. Voordien werd u overal waar u alleen naartoe ging vergezeld door bewakers, maar in de consternatie die ontstond naar aanleiding van de dood van Na., wist u te ontsnappen met behulp van één van de chauffeurs die de prinses in Parijs had ingehuurd. De chauffeur bracht u naar een straat waar verschillende mensen met een donkere huidskleur verbleven. Eén van hen, O., bracht u onder bij zijn zus, M..
Hij raadde u aan asiel aan te vragen in Frankrijk, maar u was bang dat men u terug zou brengen naar de prinses en dat u opnieuw voor haar zou moeten werken.
Hierop bracht hij u in contact met iemand die u naar België kon brengen en u werd afgezet in Brussel Noord op 29 juni 2012, een vrijdagavond. Aangezien het te laat was om nog asiel aan te vragen deed u dit de maandag erop, op 2 juli 2012."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"***Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.***
Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten opzichte van Nigeria, het land waarvan u de nationaliteit heeft, en niet ten opzichte van Saoedi-Arabië, het land waar u geboren bent en het grootste deel van uw leven heeft doorgebracht.
U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag uitdrukkelijk de Nigeriaanse nationaliteit te hebben (CGVS, p. 3).
Hoewel u aangeeft niet te weten of u in Nigeria nog familie heeft, aangezien zelfs uw ouders er nooit geweest zijn (CGVS p.7), blijkt u de taal van uw land van oorsprong (het Hausa) in zeker mate te beheersen, aangezien u het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde in het Hausa (zie administratief dossier: vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en verklaring).
Uw taal van oorsprong, het Hausa, wordt in verschillende Nigeriaanse staten gesproken en in enkele van de noordelijke staten waar de islam als religie overheerst, wordt zelfs Arabisch gesproken (zien informatie administratief dossier), een taal die u naar eigen zeggen beter beheerst (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS p. 3 punt 7).
Bovendien werd u een identiteitskaart uitgereikt door de Nigeriaanse federale republiek – Nigeriaanse gemeenschap in Saoedi-Arabië, die uw Nigeriaanse nationaliteit bevestigt (zie groene map administratief dossier). Ook op de geboorteakte van uw 2 zonen staat dat u de Nigeriaanse nationaliteit heeft (zie beide geboorteakten in het administratief dossier).
U maakte tijdens het gehoor geen melding van enige andere nationaliteit die u zou hebben (verworven).
Bijgevolg dient uw ingeroepen vrees dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van Nigeria, het land waarvan u de nationaliteit heeft, en niet ten aanzien van Saoedi-Arabië.
Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming tegenover uw land van oorsprong, i.c. Nigeria, aannemelijk te maken.
De door u aangehaalde problemen in het kader van uw asielaanvraag situeren zich allemaal in Saoedi-Arabië, maar u haalde geen motieven aan die zouden wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade tegenover Nigeria.
Op de vraag of u zich niet in Nigeria zou kunnen vestigen, antwoordde u 'Waar dan ? ik heb er geen vader, geen grootvader, niemand…" (CGVS, p. 16).

De hogervermelde motieven die u ervan weerhouden om naar Nigeria terug te keren kunnen echter niet geïnterpreteerd worden als een risico op het lijden van ernstige schade en er zijn ook geen aanwijzingen dat u in Nigeria vervolgd zou worden omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel.

***Volgende bemerkingen laten toe eveneens vraagtekens te plaatsen bij de vervolgingsfeiten die in Saoedi-Arabië en Parijs zouden hebben plaatsgevonden**.*

Het incident dat u beschrijft in het Shangri-La hotel in Parijs kan inderdaad teruggevonden worden in verschillende mediabronnen (zie administratief dossier).

Qua timing is er echter een probleem, u stelt immers begin 2012 met prinses N. naar haar dochter Ma. gereisd te zijn, waarna jullie 3 maanden bij Ma. in Jeddah verbleven en vervolgens op het vliegtuig naar Parijs stapten (CGVS p. 8). U zou dus ergens in april 2012 in Parijs aangekomen zijn met de familie van prinses N..

Dit is niet congruent met uw stelling dat u in Parijs vijf of zes maanden in hotel Shangri-La verbleef (CGVS p. 9) en vervolgens ongeveer een maand in hotel Monceau (CGVS p. 9). In dat geval zou u immers pas in september of oktober 2012 ontsnapt zijn uit hotel Monceau in Parijs, terwijl u op 29 juni 2012 reeds asiel aanvroeg in België. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt trouwens dat prinses Ma. reeds sinds eind 2011 in het Shangri-La hotel in Parijs verbleef.

Ook stelt u dat Ma. in het Shangri-La hotel de tweede verdieping afhuurde (CGVS p. 15), terwijl kan teruggevonden worden dat zij de zevende verdieping afhuurde (zie info administratie dossier). Volgens u zat bovendien Ma.'s dochter Haifa op de derde verdieping, haar moeder prinses N. op de vierde verdieping en haar andere dochter Mo. op de zevende verdieping (CGVS p. 15).

In geen enkele bron die het incident in het Shangri-La hotel beschrijft, kan echter teruggevonden worden dat er nog andere naaste familie van prinses Ma. betrokken zou zijn geweest bij het incident (zie informatie administratief dossier). Nochtans kan uit uw relaas afgeleid worden dat alle aanwezige familieleden van plan waren om met Ma. te vertrekken uit hotel Shangri-La, aangezien jullie nadien allemaal naar het hotel Monceau verhuisden (CGVS p. 9), waar Ma. na het incident verbleef (zie info administratief dossier).

Bovenstaande tegenstrijdigheden laten toe vraagtekens te plaatsen bij uw verblijf in het hotel Shangri-La in de eerste helft van dit jaar.

Bijgevolg kunnen er eveneens vraagtekens geplaatst worden bij de manier waarop u in Europa bent terechtgekomen.

U kan de namen noemen van alle kinderen van prinses N. en van alle zeven kinderen van prinses Ma. en specifieert dat Ma. twee kinderen had met haar ex en vijf kinderen met prins Na. (CGVS p. 13). Hoewel u goed op de hoogte lijkt te zijn van de familiale situatie van de leden van de familie voor wie u verklaart gewerkt te hebben en door wie u stelt uitgebuit te zijn (CGVS p. 8), vallen belangrijke lacunes en tegenstrijdigheden echter (des te meer) op.

Verschillende bronnen rapporteren immers dat prinses Ma., op het moment van het incident in het Shangri-La hotel, reeds gescheiden was van prins Na.. Het is dus eigenaardig dat u Na. ben Abdel Aziz als haar echtgenoot benoemt (CGVS p. 9, 14) en niet als haar ex-man, aangezien u stelt reeds heel uw leven in dienst te zijn van de moeder van prinses Ma. (CGVS p. 5, 17) en met de moeder vaak naar Ma. reisde om haar bij te staan (CGVS p. 14, 15). Bovendien vermeldde u wel dat Ma. gescheiden was van de vader van haar oudste twee kinderen (CGVS p. 13).

Over prins Na. vertelt u nog dat hij de adjunct was van de vorige koning (koning F.) van Saoedi-Arabië (CGVS p. 9). U vermeldt niet dat hij intussen kroonprins is, nochtans relevant gezien u gevraagd werd de band van de prinsessen (voor wie u werkte) met de koninklijke familie uit te leggen (CGVS p. 9). Deze lacunes en incongruenties maken dat uw kennis over de koninklijke familie eerder gedateerd en ingestudeerd overkomt.

*Bovenstaande bemerkingen laten toe om niet enkel de omstandigheden van uw reis naar Europa, maar ook uw **voorgaande en langdurige tewerkstelling bij de moeder van Ma. (prinses N.) in twijfel te trekken**. De vervolgingsfeiten die u aanhaalt hangen volledig samen met deze tewerkstelling en zijn bijgevolg eveneens weinig geloofwaardig.*

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt kopies voor van de verblijfsvergunningen en geboorteaktes van uw kinderen, van uw identiteitskaart, uitgereikt door de Nigeriaanse federale republiek – Nigeriaanse gemeenschap in Saoedi-Arabië en van uw eigen geboorteakte. Deze vormen een aanwijzing voor uw identiteit en nationaliteit, maar weerleggen bovenstaande argumenten niet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 januari 2013 een schending aan van (zie p. 2) "*het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
Verzoekster laat gelden dat uit haar verklaringen duidelijk gebleken is dat zij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat haar leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst.
Zij stelt dat zij (zie p. 3) "*als eigendom werd beschouwd en geen rechten kon claimen*".
Verzoekster voert aan dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst niet voldoende is om de vluchtelingenstatus te verkrijgen, maar dat er sprake moet zijn van een gegronde vrees voor vervolging; zij stelt dat deze vervolging ook kan verwijzen naar "*de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden*" en dat het bewijzen van de gegronde vrees vaak moeilijk is, gezien het wantrouwen dat asielzoekers koesteren tegenover de overheden in hun land van herkomst.
Verzoekster wijst erop dat zij desondanks (zie p. 3) "*duidelijke aanwijzingen en informatie* (heeft) *gegeven over alle feitelijkheden*", terwijl zij nochtans "*alle redenen* (had) *om een vorm van wantrouwen te koesteren*".
Zij verklaart dat zij sinds haar geboorte aanzien werd als het persoonlijke bezit van haar meesteres die behoort tot een hooggeplaatste familie in Saoedi-Arabië met koninklijke banden. Zij voegt er aan toe dat zij nooit iets anders heeft gekend dan het lijfeigenschap, nooit Saoedi-Arabië heeft verlaten op een uitzondering na, geen kennis heeft van haar land van herkomst dat reeds door drie generaties -vier indien men haar kinderen meerekent- is verlaten.
Zij stelt dat alle documenten en vergunningen die haar betreffen, door haar meesters werden aangevraagd en bijgehouden en zij alleen in de mogelijkheid was enkele stukken te bemachtigen die vereist waren bij een aantal administratieve verplichtingen verbonden met haar kinderen.
Verzoekster verklaart dat tijdens haar verblijf in Parijs, in dienst van prinses N., de Franse politie is moeten tussenkomen maar niet kon optreden daar de familie van haar meesteres diplomatieke onschendbaarheid genoot; verzoekster verwijst naar een internetartikel en een stuk uit het administratief dossier.
Verzoekster besluit dat zij heeft (zie p. 4) "*moeten vaststellen dat zelfs de Franse politie totaal machteloos stond tegen de grillen van de Saoedische Familie*", waardoor zij"*ernstige twijfels had over de mogelijkheid (en de wil) van de Franse overheid om verzoekster te beschermen, reden waarom zij niet in Frankrijk asiel aanvroeg*".
Verzoekster stelt niet te begrijpen (zie p. 4) "*hoe het komt dat haar asielaanvraag werd beperkt tot enkele kleinere details en er niet wordt gekeken naar het geheel en vooral de overvloedige informatie welke verzoekster aan het CGVS heeft mogen voorleggen*".
Waar de commissaris-generaal haar asielaanvraag heeft beoordeeld ten aanzien van Nigeria -land waarvan zij verklaart de nationaliteit te bezitten-, wijst verzoekster erop dat zij, alhoewel geboren in 1969 in Taif (Saoedi-Arabië), niet kon genieten van vrij verkeer van personen gezien zij een lijfeigene van een invloedrijke Saoedi-Arabische familie was. Zij stelt dat zij nooit in Nigeria is geweest, dat zij het land helemaal niet kent en dat zij geen enkele mogelijkheid ziet om zich daar te vestigen.
Volgens verzoekster moet haar asielaanvraag onderzocht worden (zie p. 4) "*in het licht van de plaats waar verzoekster haar normale en permanente vestigingsplaats had en alwaar haar gezinsleven zich afspeelde*", zijnde Saoedi-Arabië.
Verzoekster voegt er aan toe dat zij de bescherming van Nigeria niet kan en niet wil inroepen, omdat de Nigeriaanse Staat actief meewerkte aan de bestendiging van haar situatie (zie p. 4) "*door de Saoedische koninklijke familie toe te laten persoonlijke documenten af te halen, door toe te laten dat de kinderen van verzoekster in eigendom werden gehouden door de 'eigenares' van verzoekster en door op eenvoudig verzoek alle nodige documenten af te leveren*".
Volgens verzoekster is de Nigeriaanse overheid bovendien afhankelijk van de Saoedische families om een groot deel van het Bruto Nationaal Product te genereren, gezien Nigeria ontelbare werkkrachten mag leveren aan Saoedi-Arabië. Ze wijst erop dat de macht van de Saoedische koninklijke familie (zie p. 5) "*tot ver buiten het land reikt*".
Zij verklaart dat haar twee kinderen in Saoedi-Arabië ook in gevangenschap verblijven van voormelde familie en dat haar gezinsleven dan ook (zie p. 5) "*integraal gelegen is in Saoedi-Arabië*" zodat het volgens haar onmogelijk is om vanuit Nigeria haar rechten af te dwingen om herenigd te worden met haar kinderen, gezien de koninklijke familie onschendbaarheid bezit. Zij stelt dat een terugkeer naar

Nigeria zou betekenen (zie p. 5) "*dat verzoekster definitief afstand doet van haar kinderen*", wat een schending zou uitmaken van de mensenrechten in de zin van het EVRM, in het bijzonder haar recht op een gezinsleven.
Verzoekster hekelt het feit dat haar verklaringen worden teruggebracht (zie p. 5) "*tot enkele kleine en onbelangrijke details*" om te besluiten dat zij niet betrokken was bij het voorval in Parijs, terwijl de commissaris-generaal zich enkel baseert op internetartikels maar noch bij de Franse politiediensten, noch bij het hotel in Parijs, nagegaan heeft of haar verklaringen met de waarheid overeenstemmen.
Zij voert aan dat dat het geweten is dat (zie p. 5) "*de pers niet steeds de meest accurate informatiebron is*", dat de commissaris-generaal zich baseert op slechts vijf artikels van maximum één bladzijde "*die identiek dezelfde informatie geven en waarschijnlijk zelf de informatie van elkaar hebben overgenomen*" en dat de documenten geen bronvermelding opgeven.
Waar de commissaris-generaal bepaalde elementen aanhaalt om tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen te besluiten, voert verzoekster aan (zie p. 6) "*dat zulks de gegrondheid van de aanvraag niet in de weg staat*". Zij wijst op rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie en van de Raad waaruit volgens haar blijkt dat (zie p. 6) "*zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de commissaris-generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen*".
Verzoekster stelt tevens dat er rekening moet worden gehouden met de feitelijke situatie waarbij de prinselijke familie een politiek van slavernij in stand houdt.
Waar de commissaris-generaal stelt dat er in hoofde van de verklaringen van verzoekster, een probleem is van tijdsaanduiding, voert verzoekster aan dat als zij het heeft over België zij eveneens Frankrijk en Europa als België rekent; zij wijst op haar verklaringen waar zij stelde dat zij niet exact wist wanneer zij naar België is gekomen.
Verder verklaart zij dat de commissaris-generaal er verkeerdelijk van uit gaat dat zij met prinses N. omstreeks Nieuwjaar naar Jeddah vertrok, terwijl verzoekster in werkelijkheid rond Nieuwjaar vanuit Jeddah naar Frankrijk kwam; zij verduidelijkt dat zij rond Nieuwjaar aankwam in Parijs, daar vijf à zes maanden verbleef in hotel "Shangri-La" en een maand in hotel "Monceau", van waar uit zij in mei-juni naar België vluchtte.
Verzoekster merkt op dat zij een uitgebreide beschrijving gaf van het interieur van het hotel, de toegangsweg, de wijze en de plaatsen waar zij verbleef, de kleuren van de kamers, het aantal personeelsleden die de prinses vergezelden, ... Zij stelt dat het de commissaris-generaal vrij staat deze gegevens na te gaan bij het Franse gerecht en bij het betrokken hotel.
Dat de pers niet spreekt over de aanwezigheid van andere familieleden van de prinses, betekent volgens verzoekster niet dat zij niet de waarheid vertelt; zij wijst erop dat haar verklaringen omtrent het hotel "Monceau" juist zijn.
Verzoeksters benadrukt omrent haar kennis van de familie van prinses N., dat zij aangaf dat Ma. niet langer met haar samenwoonde maar dat de werkelijke toedracht van de scheiding haar onbekend is: (zie p. 7) "*het is niet omdat erop een aantal plaatsen staat vermeld (websites) dat er een scheiding was (ex-vrouw) dat dit wettelijk ook het geval was*".
Aangaande de positie van prins Na., stelt verzoekster dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal (zie p. 7) "*niet de mogelijkheid* (had) *om alles uit de doeken te doen*", gezien de tolk op bepaalde momenten de conversatie niet meer kon volgen en gezien erop een zeker ogenblik werd gevraagd te stoppen aangezien de gegeven informatie voldoende was of dat de stamboom te ingewikkeld werd.
Verzoekster besluit dat "*geen van de argumenten van het Commissariaat-generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij ongegrond zou zijn*"; ze begrijpt niet goed hoe haar omvangrijk en gedetailleerd verhaal "*plotseling herleid wordt tot een aantal details en assumpties gebaseerd hoofdzakelijk op een paar identieke persartikelen op buitenlandse websites, zonder zelf ten gronde nazicht te verrichten bij bevriende Franse ordediensten*".
Zij herhaalt dat door de bestreden beslissing haar mensenrechten geschonden worden, (zie p. 8) "*meer in het bijzonder haar recht op een gezinsleven en hereniging met haar minderjarige kinderen*".
Zij verwijst nog naar de website van de organisatie MIGRANT-RIGHTS die een beeld zouden geven van (zie p. 8) "*de werkelijke problemen welke buitenlandse moderne slaven ondergaan in Saoudi-Arabië*".
Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoekster een schending aan van "*het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*".
Volgens haar maakt de commissaris-generaal er zich "*te gemakkelijk van af*", aangezien de subsidiaire beschermingsstatus niet werd onderzocht, noch voor Saoedi-Arabië, noch voor Nigeria.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).
Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"*De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.*"
Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.
Luidens artikel 1, A(2) van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon "*die (…) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*"

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:
"*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "*land van herkomst*". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoeker of, voor de staatloze, van de vroegere gewone verblijfplaats.
Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).
De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).
Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.
Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Uit het verhoorverslag van 23 november 2012 van het Commissariaat-generaal blijkt (zie p. 5, 6) dat naast beide grootvaders van verzoekster, ook de vader van verzoekster die in Taif (Saoedi-Arabië) geboren is, en haar moeder die in Mekka (Saoedi-Arabië) geboren is, heel hun leven, in Saoedi-Arabië, in dienst waren van de prinselijke familie waarvoor ook verzoekster diende te werken.
Zij verklaarde (zie p. 3) in 2001 verplicht te zijn geworden door de prinselijke familie om te trouwen in Taif (Saoedi-Arabië) met een man die ook op de boerderij van haar meesters werkzaam was -ze zijn in 2004 gescheiden-. Ze kregen twee kinderen in Taif (zie p. 4) die in een boerderij in Al Qassim (Saoedi-Arabië) voor de prinselijke familie werken.
Verzoekster verklaart dat zij (zie p. 8) in het Arabisch, een beetje kan lezen en schrijven.

Uit deze verklaringen -die door de commissaris-generaal niet betwist worden- blijkt dat zij geboren en getogen is in Saoedi-Arabië waar zij heel haar leven in dienst van een prinselijke familie heeft doorgebracht en nooit een voet op Nigeriaanse bodem -land dat zoals algemeen bekend in 1960 onafhankelijk werd van het Verenigd Koninkrijk- heeft gezet.

De fotokopie van de kaart die verzoekster voorlegt als bewijs van haar identiteit -en die als "*profession: domestic worker*" vermeldt-, geeft aan dat verzoekster behoort tot de "*Nigerian Communities in Saudi Arabia*".
De Raad is van oordeel dat op basis van -de fotokopie van- deze kaart en van haar geboorteakte niet kan besloten worden dat verzoekster de Nigeriaanse nationaliteit bezit.
Het tegendeel besluiten zou een negatie inhouden van de levenslange realiteit dat verzoekster in Saoedi-Arabië -en dan nog in een erg besloten gemeenschap als dienster van een prinselijke familie-, diende te verblijven.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt ook dat zij, als slavin, diende bij een prinselijke familie die ofwel in Taif verbleef, ofwel in Al Qassim, in Saoedi-Arabië.
Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster (zie p. 8) geen kans kreeg op onderwijs; dat zij (zie p. 8) dag en nacht diende in te staan voor allerlei huiselijke taken, onder andere ook het voederen van een dromedaris-jong dat haar daarbij verwondde; dat zij (zie p. 8) slecht behandeld werd en vernederd, ook door bezoekers van de prinses; dat zij (zie p. 8) slechts afgedragen kleding kreeg en nu en dan een bedrag kreeg dat eerder op een fooi geleek; dat (zie p. 15) eender wat de prinses slechtgezind maakte die zich dan op verzoekster afreageerde.
Verzoekster maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst van 13 juli 2012, nr. 5) ook melding van het feit dat dat zij door de drie zonen van de prinses meerdere malen werd aangerand.
Ook blijkt dat (zie p. 12, 13) haar dienst bij de prinses met dezelfde hardheid werd vereist bij het verblijf van deze laatste in het hotel in Parijs, zeker nadat (zie p. 16) drie andere dienstboden erin geslaagd waren te ontsnappen.
Op een bepaald ogenblik verklaart verzoekster (zie het verhoorblad van 23 november 2011, p. 8) "*we waren inderdaad zoals slaven*"; (zie "vragenlijst", nr. 5; "*de prinses beschouwde ons als slaven".)*
Het blijkt niet dat de commissaris-generaal deze verklaringen betwist. De Raad neemt de verklaringen van verzoekster voor waar aan.

Verzoekster legt ook uit dat zij (zie het verzoekschrift, p. 3) sinds haar geboorte aanzien werd als het persoonlijk bezit van haar meesteres, zoals voordien ook haar ouders en mogelijks ook haar grootvaders hadden meegemaakt; dat de familie waarin zij diende, banden had met de koninklijke familie, zodat het voor haar onmogelijk was in het Koninkrijk Saoedi-Arabië uit de lijfeigenschap waarin zij zich bevond, te ontsnappen en bij de autoriteiten aldaar om bescherming te vragen.
In acht genomen wat voorafgaat, neemt de Raad aan dat verzoekster inderdaad geen bescherming kon krijgen van de autoriteiten van haar land.
In dit verband valt ook de uitleg van verzoekster ter zitting dat zij na haar ontsnapping uit het hotel in Parijs, waar de prinselijke familie resideerde, ook geen bescherming durfde te vragen aan de Franse overheden te begrijpen, gezien haar lage sociale status in vergelijking met de adellijke status en diplomatieke invloed van bedoelde familie.

Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat verzoekster Saoedi-Arabië heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.
Derhalve dient van haar de status van vluchteling te worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	M. BONTE